

Sygn. akt I ACz 61/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący	SSA Ewa Jastrzębska
Sędziowie:	SA Lucyna Świdorska-Pilis (spr.) SO (del.) Ewa Solecka

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2015 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku	Ł. S.
------------------	-------

w trybie art. 82 i art. 392 Kodeksu wyborczego

na skutek zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt I Ns 383/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 61/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Katowicach dokonał zwrotu protestu wyborczego, złożonego przez wnioskodawcę Ł. S. w trybie art. 82 i art. 392 Kodeksu wyborczego.

W ocenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym protest ten dotknięty był szeregiem braków formalnych uniemożliwiających nadanie mu dalszego biegu. W związku z tym wnioskodawca został wezwany zarządzeniem z dnia 1 grudnia 2014 r. do ich usunięcia w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu protestu. Wezwanie zostało doręczone w dniu 8 grudnia 2014 r. Zdaniem Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym wnioskodawca nie usunął wszystkich braków formalnych protestu, nie wskazał on bowiem imienia, nazwiska i adresu Przewodniczącego lub Zastępcy Przewodniczącego Komisji Wyborczej w Okręgu nr(...) w C., w związku z pracami której protest został złożony.

W uzasadnieniu wskazano również, że protest wyborczy w pierwszej kolejności musi w swej treści odpowiadać wymogom formalnym przewidzianym dla każdego pisma procesowego (art. 126-128 k.p.c. w związku z art. 13 § 2

k.p.c.), a zgodnie z art. 511 § k.p.c. wniosek o wszczęcie postępowania (tu protest) winien wskazywać zainteresowanych w sprawie.

W ocenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym, skoro zgodnie z art. 393 § 1 kodeksu wyborczego obligatoryjnie uczestnikami postępowania wywołanego wniesieniem protestu są komisarz wyborczy oraz przewodniczący właściwej komisji wyborczej lub jego zastępca, to w myśl art. 126 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.c. w związku z art. 511 § 1 k.p.c. i art. 13 § 3 k.p.c. obowiązkiem wnioskodawcy (wnoszącego protest) jest oznaczenie w piśmie zawierającym protest imiona i nazwiska tych osób oraz ich miejsca zamieszkania bądź siedziby.

Zdaniem Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym, pismu pozbawionemu oznaczenia uczestników postępowania nie można nadać właściwego biegu, ze względu na brak możliwości dokonania prawidłowego zawiadomienia o postępowaniu w rozumieniu przepisów art. 131 i nast. k.p.c.

W sytuacji gdy wnioskodawca nie uzupełnił braku formalnego protestu wyborczego, to jest nie oznaczył przewodniczącego właściwej komisji wyborczej lub jego zastępcy, Przewodniczący w Sądzie Okręgowym ów protest zwrócił na mocy art. 130 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Zażalenie na to zarządzenie złożył wnioskodawca.

Skarżący zarzucił, że prawidłowo wykonał zobowiązanie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym, albowiem wskazał siedzibę Miejskiej Komisji Wyborczej w C.. Podał, że sprawa ta podlega rozpoznaniu w postępowaniu nieprocesowym, tymczasem ustawodawca nie wskazał, że odnośnie uczestników tego postępowania odpowiednie zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Zwrócił także uwagę na fakt, że w orzecznictwie, niewskazanie imion, nazwisk oraz adresów osób pełniących funkcje przewodniczących właściwych komisji wyborczych, nie stanowi braku formalnego protestu, a przyjmuje się, że informacje te są znane sądowi z urzędu. W ocenie skarżącego nie miał on możliwości uzyskania danych osobowych członków komisji.

W oparciu o tę podstawę powód domagał się uchylenia zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że w świetle przywołanych w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia przepisów, Przewodniczący w Sądzie Okręgowym słusznie wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych protestu poprzez wskazanie imienia i nazwiska oraz adres przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego Obwodowej Komisji Wyborczej nr (...) w C., w której to komisji doszło do zdarzeń uzasadniających – w ocenie wnioskodawcy – złożenie protestu wyborczego.

Przede wszystkim nie zasługiwała na uwzględnienie powołana w tym kontekście przez skarżącego (zarówno w piśmie z dnia 11 grudnia 2014 r., jak i w złożonym zażaleniu) argumentacja, że art. 393 § 1 Kodeksu wyborczego nie daje podstaw do wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia braków formalnych protestu, w tym do żądania wskazania podanych wyżej informacji.

Odnosić trzeba, że zgodnie z powołanym przepisem sąd okręgowy rozpoznaje protesty wyborcze w postępowaniu nieprocesowym. Nie powinno przy tym ulegać wątpliwości, że treść tej normy obejmuje konieczność odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego we wspomnianym zakresie.

Odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego polega na tym, że są one stosowane w sposób pełny, tzn. bez zmian w ich dyspozycji, albo stosowane z odpowiednimi modyfikacjami, albo w ogóle nie są stosowane. Wyboru jednego z tych trzech wariantów dokonuje się przy uwzględnieniu uregulowań kodeksu wyborczego. Wybór ten jest jednak utrudniony, ponieważ przepisy postępowania nieprocesowego nie są wyczerpujące i poprzez odesłanie zawarte w art. 13 § 2 k.p.c. mają do nich odpowiednie zastosowanie przepisy o procesie. W związku z tym w niektórych

sytuacjach będzie zachodziła konieczność stosowania podwójnego odesłania. Najprościej rzecz ujmując oznacza to, że w sprawach wywołanych protestem wyborczym w pierwszej kolejności uwzględnia się przepisy kodeksu wyborczego, jeżeli zaś ta regulacja nie jest wyczerpująca, stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące postępowania nieprocesowego, a następnie - gdy również i ta regulacja nie wystarcza - przepisy o procesie (por. komentarz do art. 393 Kodeksu wyborczego, Bogusław Dauter, opubl. w LEX, 2014).

Analiza treści art. 392 i nast. Kodeksu wyborczego wskazuje jednoznacznie, że objęta tym przepisem regulacja – w zakresie wymogów, jakim winien odpowiadać protest wyborczy – z pewnością nie jest kompletna, z regulacji tej wynika bowiem jedynie, że w proteście tym należy wskazać zarzuty oraz dowody na ich poparcie, zaś ich brak implikuje konieczność pozostawienia tego pisma procesowego bez dalszego biegu. W tej sytuacji, skoro treść tych przepisów prowadzi także do wniosku, że w postępowaniu zainicjowanym protestem wyborczym, obligatoryjnymi uczestnikami jest komisarz wyborczy lub przewodniczący właściwej komisji wyborczej lub jego zastępca, a jednocześnie jak wynika z powyższego brak jest jakiegokolwiek regulacji, która odmiennie normowałaby, aniżeli wynika to z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, postępowanie sądu w razie braku oznaczenia w proteście wyborczym tych osób oraz ich miejsc zamieszkania, przyjąć trzeba jak uczynił to Przewodniczący w Sądzie Okręgowym, że w zakresie tym zastosowanie znajdują normy objęte Kodeksem postępowania cywilnego, a to art. 126 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 511 § 1 k.p.c i art. 13 k.p.c.

Treść tych przepisów każe z kolei uznać, że wnioskodawca w złożonym w niniejszej sprawie proteście winien był oznaczyć między innymi imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania obowiązkowego uczestnika tego postępowania w postaci przewodniczącego lub jego zastępcy Obwodowej Komisji Wyborczej Nr (...) w C.. Skoro, jak trafnie wskazał Przewodniczący w Sądzie Okręgowym, wnioskodawca w proteście informacji tych nie podał, zaś w zakreślonym mu terminie tego braku nie uzupełnił, protest wyborczy podlegał zwrotowi na mocy art. 130 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Odnosząc się do zawartej w zażaleniu argumentacji wskazać trzeba, że nie mógł zasługiwać na uwzględnienie zarzut skarżącego, iż zgodnie z wyrażonym w orzecznictwie poglądem, brak wskazania w proteście opisanych wyżej danych nie stanowi braku formalnego tego pisma procesowego. Skarżący nie powołał się bowiem, poza tym ogólnikowym stwierdzeniem, żadnego orzeczenia, w którym przyjęto taki pogląd za uzasadniony. Jak zaś powyżej wskazano, w ocenie Sądu Apelacyjnego teza ta trafna nie jest.

Nadto nie ma racji skarżący, że imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania przewodniczącego lub jego zastępcę Obwodowej Komisji Wyborczej Nr (...)w C. stanowi dane znane sądowi z urzędu. Zauważyć należy, że pojęcie faktów znanych sądowi urzędowo odnosi się do faktów takich, jak np. wytoczenie powództwa, zawarcie ugody, które sąd (sędzia) poznał bezpośrednio przy dokonywaniu czynności urzędowych, np. rozpoznawaniu innej sprawy, pełnieniu obowiązków przewodniczącego wydziału (zob. wyrok SN z dnia 27 listopada 1978 r., III CRN 238/78, Lex nr 8152). Stwierdzić jednocześnie trzeba, że skarżący nawet w najmniejszym stopniu nie wykazał, iż ze wspomnianymi faktami, do których podania został on zobowiązany, Przewodniczący w Sądzie Okręgowym mógł się zaznajomić w związku z prowadzonymi czynnościami urzędowymi.

Wreszcie, nie można podzielić zawartej w zażaleniu argumentacji dotyczącej tego, że wnioskodawca nie mógł uzyskać informacji dotyczących tożsamości przewodniczącego wyżej opisanej obwodowej komisji wyborczej oraz jego miejsca zamieszkania. Przede wszystkim skarżący nie podjął próby, nawet uprawdopodobnienia, że w ogóle starał się osiągnąć tego rodzaju dane. Ponadto, wbrew tym zarzutom skarżącego, już z samej analizy przepisów Kodeksu wyborczego wynika, że skład obwodowej komisji jest informacją powszechnie udostępnianą. Jak bowiem wynika z art. 182 § 10 Kodeksu wyborczego skład tej komisji podaje się niezwłocznie do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty. W świetle tych wywodów nie można uznać, chociażby za uprawdopodobnione, że wnioskodawca opisanych wyżej danych pozyskać nie mógł.

W tych okolicznościach, jak wyżej wskazano, Przewodniczący w Sądzie Okręgowym słusznie dokonał zwrotu złożonego w niniejszej sprawie protestu wyborczego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., zażalenie oddalił.